

zt nem
t éhes
fagy-
Leveled
sikából
veszte-
s meg-
hagyon,
. Igaz
borába
endelte
sonkán
szélést.
szélést,
olna ki
t, mint
nak a
llom s
minden-
De hát
Ebben
kezetet
ismarty
ta volt:
dók: s
, mely-
a, hogy
n. Már
tejtései-
jos III.
zárma-
ólal föl,
e T. ez.
jezi be
mlem.
eztetem
hivatal
tiltako-
a »Kis
kivánt
y testv.
az eső.
zabatos
m maga
z titok-

ására :
kegyes
ére jut-

zin-nyo-
ési tábla
vamából
enaem
-tere 3.

eam-épület.

... HANGOK A MAGASBÓL. (Lásd a 342. lapon.)

XLVIII. köt. 22. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. június 2-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

GYŐZŐ ÉS LEVENTE.

— Tündér-mese. —

(Folytatás.)

Az öreg király jó ideig aggódva leste, várta, micsoda baj fog abból származni, hogy nem teljesítette az egyik föltételt, amelyet a rejtélyes anyóka mondott. De napok, hónapok és esztendőök is multak s nem történt semmi.

— Nem is lesz már semmi. Csak ijesztgetnek vele, gondolá a király.

Lassanként egészen meg is feledkezett a dolgról, ami annál könnyebben eshetett meg, mert amilyen bánatos volt azelőtt az élete, olyan boldogan és vidáman teltek most a napjai. Népe meg volt elégedve, neki magának pedig otthon napról-napra nagyobb gyönyörűsége telt a két kis fiúban.

Győző volt a király kis fiának a neve, Levente a hős halállal kimult derék lovag fiáé. A király, adott szavához hiven, az árva kis fiut egészen ugy nevelte, mint a saját édes gyermekét s nagy örömét találta benne. Nem is csoda, mert a két fiu egészen egyformán fejlődött s növekedett. Még arczban is annyira hasonlók lettek, hogy édes testvéreknek lehetett volna őket mondani; nyájas és mégis bátor tekintetök, kellemes, csengő hangjok, termetök, viseletök is teljesen egyforma volt, ugy hogy néha maga a király is alig tudta őket egymástól megkülönböztetni.

De még szebb volt az, hogy a két fiu mennyire szerette egymást. Perczekig is alig tudtak egymás nélkül meglenni, mindent megosztottak egymással s egyiknek sem telt örömem sem játékban, sem csemegében,

ha a másiknak nem jutott belőle. Amint pedig lassanként deli ifjakká növekedtek, ez a nagy szeretetök egymáshoz még csak inkább nőtt. Együtt tanultak, együtt lovagoltak, vadásztak; s ha valamiben az egyik ügyesebb lett, nem nyugodott addig, míg a másikat is be nem avatta ügyessége titkaiba.

Mindenki örömmel nézte ezt, csak a királyné nem. Amig Győző és Levente kicsinyek voltak, addig a királyné is majdnem egyformán szerette őket. Hogy is ne? Hiszen tudnia kellett, hogy Levente nélkül Győző is siralmatos pulya maradt volna, hogy Levente hős atyja váltotta meg az élete árán mind a két fiut. Ámde ennek az emléke lassankint elmosódott a királyné lelkében és mind inkább bántotta az a gondolat, hogy a király komolyan teljesíteni akarja ígérését.

— Az nem lehet! Azt csak nagy szomorúságban, könnyelműen ígérted. Csak fele királyságunk maradna a mi édes fiunkra, másik felét ez az idegen kapná! Azt nem engedem!

Unszolgatta tehát a királyt, hogy ezt az ígérését változtassa meg valamiképen. Adjon Leventének nagy uradalmakat, sok kincset, hasítson ki neki akár egy kis hercegséget; de már az országot, királyságot csak a maguk fiának hagyja egészen.

Az öreg király azonban komolyan rázogatta a fejét.

— Az nem lehet. A király szava szent, furfanggal kijátszani nem szabad. Amit ígértem, meg is teszem.

A királyné most már még inkább meggyűlölte Leventét. Megkísérlette, hogy Győzőt elidegenítse tőle. Mind untalan magyarázta neki:

— Nem illik hozzád, hogy mindenben osztozkodjatok. Te igazi királyfi vagy, ő pedig csak egy közönséges lovag fia. Nem vagytok testvérek; ő igazság szerint a te jobbágyod és alattvalód. A szerint bánj vele.

De a fiánál sem boldogult.

— Ha vér szerint nem testvérem is, de testvérek vagyunk szívünk szerint. Testvéremül fogom szeretni utolsó lehelletemig, felelé Győző tisztelettel, de határozottan.

Ám a megrögzött szivü királyné mégsem tágitott.

— Majd meglátjuk. Akár hogy, de el-
üldözöm.

És ettől fogva folytonosan bántotta, sértette Leventét. A nemes szivü ifju panasz nélkül, némán tűrte és rajta volt, hogy Győző ne is vegye észre; ez azonban nem igen sikerült s jól is volt így, mert Győző igaz szeretete mindig megvigasztalta Leventét.

Történt azonban, hogy az öreg királynak hosszabb időre el kellett utaznia az országból. A szomszéd ország öreg királya, kivel fiatal koruktól fogva testi-lelki jó barátságban élt, kérve kérte, hogy látogassa meg és segítse jó tanáccsal nagy bajában. Ezt írta:

»Olyan forma veszedelem pusztítja az országomat, mint régente a tiédet. Valami rettenetes szörnyeteg garázdálkodik itt. Már fele-birodalmamat kietlen vadonná tette, népem megfogyott, legjobb vitézeim, akik a szörnyeteg ellen sikra szálltak, oda veszttek. De még ez mind nem elég... eltűnt egyetlen egy gyermekem, szépséges és jószágos leányom is, koronám örököse! Bizonyos, hogy a szörnyeteg ragadta el. Él-e, meghalt-e?... nem tudom. Azt sem tudom, mi-

képen fogjak hozzá, hogy nagy bajomon segítsék. Azért kérlek, jőjj mentül hamarabb és segíts meg bölcs tanácsoddal.«

Hát ment is az öreg király, ámbár nem igen bizott benne, hogy segíteni tudjon. Mialatt pedig oda járt, a bős királyné csak annál inkább üldözte és gyötörte a gyülölt Leventét.

Egy napon Győző és Levente vig beszélgetés közt azzal foglalkoztak szobájokban, hogy nyilakat hegyezgettek, mert nagy vadászatra készültek. Egyszerre csak betoppant a királyné és valami ürügy alatt elküldte Győzőt, aztán holmi hiába való okból bele kötött Leventébe. Egyre dühösebben tombolt és szitkozódott, végül pedig fölkapott egy ott heverő szekerczét és fejbe vágta az ifjut, úgy, hogy ennek rögtön elborította a vér az arcát. Ennek láttára mégis megijedt a királyné és kifutott.

Levente szomoruan nézett utána, aztán letörölte arcáról a vért és kendővel bekötötte a sebet, mely szerencsére nem volt veszedelmes. Ki is heverte volna ezt az erős ifju mihamar: de jól érezte, hogy van itt nagyobb baj is.

— Mind hiába, itt többé nincs maradásom. Szálka vagyok a királyné szemében, miattam nincs békesség és nyugalom a palotában. Már pedig én ne legyek harag és békétlenség okozója.

Nagyot sohajtott és elgondolkozott. Hamar elszánta magát.

— Erős vagyok, fiatal vagyok, nem is ijedek meg az árnyékomtól: mért ne foghatnék én is bele vitézi dologba, amelyet hős atyám vitt véghez? Megyek a jó öreg király után, de ne tudja meg senki... legföljebb, ha Győző testvérem. Az öreg királytól csak jó tanácsot kér királyi ba-

rátja . . . no, hát én karommal és kardommal próbálok valamit.

Felkötötte a kardját, vállára tette az íjját és nyilakkal teli puzdráját, zsebébe dugta pénzes erszényét is, aztán kiment az istállóba és fölnyergeltette szép, fehér paripáját. Nem ült mindjárt a nyeregbe, csak úgy kantáron vezette a lovát és a kert kapuja előtt megállt vele. Tudta, hogy Győző ott van a kertben, virágért küldte az anyja oda. Bucsuzás nélkül nem tudott volna elválni tőle. Győző meg is pillantotta őt azonnal és látva bekötött homlokát, halavány orcáját, utra kész fölszerelését, ijedten sietett hozzája.

— Mi bajod, édes jó testvérem? Hová indulsz?

— A nagy világba, szerencsét próbálni.

— Ó, te csak tréfálsz, ugy-e? Már hogy hagynál el engem?

— Meg köll lennie, édes jó testvérem. Itt nincs többé maradásom.

Elmondta, mért és hová megy.

— Akkor én is veled megyek! szólt Győző.

— Nem lehet, nem szabad. Bánatot okoznál királyi szüleidnek, azt pedig én meg nem engedhetem.

— De így bánkódni fogok utánad!

— Azt ne tedd; ne gondold reám.

Ekkor Levente elő vett egy nyilat és a földbe szurta. Azon a helyen rögtön egy kis forrás fakadt. Aztán egy bokorról ágacska törte le s beültette a forrás mellé. Az ágacska azonnal jókora fácskává nőtt.

— Ó, milyen varázsló vagy! szólt Győző csodálkozva. Nem is tudtam, hogy a bűvészmesterséget is érted.

— Nem értek én hozzá semmit, felel Levente szomoruan. Csak a hozzád való véghetetlen szeretetem sugta, hogy ilyes-

mit kísértsek meg. Nézd! Én messze elmegyek s te, ha gondolsz reám, ellátogatsz néha e helyre. Amíg a forrás bugyog és a fácska zöldel, ne aggódjál miattam; de ha a forrás elapadt, a fácska kiszáradt, akkor tudhatod, hogy meghaltam vagy halálos veszedelemben vagyok. Isten veled! Gondold reám!

A két ifjú össze ölekezett s meleg könnyecseppek gördültek szemökből. Végre mégis válni köllött. Levente felszökken lovára s még egy utolsó »Isten veled!« után elvágtatott.

Egész nap lovagolt s éjjel egy utszéli csárdában pihent meg. Másnap s még több napon át folytatta útját s már kijutott az idegen országba, ahol nem tudta az utat. Pedig épp olyan helyre jutott, ahol az ut kétfelé ágazott. Javában tanakodott, jobbra menjen-e vagy balra: midőn egyszerre csak nagy lármát és pörpatvart hall. Amint szétnézett, látta, hogy nem messze két ember ugyancsak üti-veri egymást. Oda sietett és közéjük lépve, szeliden kérdé, mi a bajuk egymással?

— Hát csak az, hogy én itt az uton két ezüst pénzt találtam és a pajtásom azt kívánja, hogy az egyiket neki adjam. Ez pedig nem igazság, mert én találtam.

— De már én is megpillantottam, mikor feléje hajoltál, szólt a másik.

Levente nyájasan mosolygott.

— Tudjátok mit? Eligazítom én a dolgot, ha ide adjátok azt a két ezüst pénzt.

A pörös atyafiak egy pillanatig gyanakodva néztek az ifjura, mert hiszen lóháton könnyen elillanhat a pénzőkkel; de ez éppen csak egy pillanatig tartott, mert amint őszinte, joságos szemébe néztek, habozás nélkül oda adták neki a vitás pénzt.

Levente pedig elő vette a saját erszényét s a két ezüst pénz helyett mindegyiknek egy-egy arany pénzt adott.

— Így talán egyötöknek sem lesz panasza, mondá.

Persze hogy nem volt, sőt ugyancsak vigan hálálkodtak a vitának ilyen jeles eligazításaért. Levente azután kérdé:

— Most pedig, jó emberek, mondjátok meg nekem, hogy e két ut közül melyik hová vezet?

— Ó, nemes urfi, hát idegen vagy ezen a tájon? Akkor jó szerencséd, hogy szóba álltál velünk. Csak emerre jobbra mehetsz, mert balra az elátkozott erdőbe jutnál, ahol a szörnyeteg lakik. Onnan még soha senki sem tért vissza.

— No, én pedig éppen oda indultam. Megsarkantyuzta a lovát és elvágtatott balra, be az elátkozott erdőbe.

(Folytatása következik.)

Ó, AZOK A LÁNYOK! . . .

MENJÜNK ki a zöld erdőre
Szedni gyöngyvirágot.
Nem csalódom . . . már számóczát
Itt is, ott is látok.

Csak az érettjét szakítsuk,
A sötét-piroskát —
S lepjük meg vele Irénkét,
Milkát és Mariskát.

Ott ülnek a himes páston,
Virágot szednek tán:
S tarka, gazdag koszorúba
Kötöztetik nyilván.

És a fákra, ágról-ágra
Füzéreket húznak . . .

Van eszökben! Itt is, most is . . .
Egyre csak bábúznak.

HANGOK A MAGASBÓL.

(Képpel a czimlapon.)

KIZÖLDÜLT a pázsit, lomb fakad a fákon, szorgalmas méhecske zümmög a virágon s minden ami él, mozog, örvendve kél új életre, hogy ime a tavaszi nap ismét melegen ragyog.

Künn bolyongtak óra-hosszat Janka is meg Elemér s alig tudtak betelni a szép tavaszi nap örömeivel. Mégis csak ez a legszebb! Hiszen szép volt, jó volt a tél is csillogó fehér hómezejével, szánkázással, korszolyázással. De mégis szebb, mikor fűszálban, minden bokorban derült, mosolygó élet fakad.

Már jócskán el is fáradtak, mégsem akartak vissza térni a házba.

— Ülünk ide, pihenjünk!

Amint ott pihengettek, a magasból csatogó dal hangzott le hozzájuk, olyan kedves, olyan tiszta ezüst hang, minőt a legjelesebb művész a legremekebb hangszerből sem tudna kicsalni. Fölpillantottak, de hamarjában nem láttak semmit.

— Mi lehet az? Mi szól olyan szépen? kérdé Janka.

— Pacsirta, ismerem a dalát. Nagyon magasra röpül, sokkal magasabbra, mint a többi kis madár s fönn a napfényben fűrödve zengi gyönyörű dalát. Nézd, ottan az a kicsi rezgő pont . . . az a mi kis dalosunk.

— Milyen boldog! Jaj, de szeretnék ehhez a kis pacsirtához hasonló lenni!

— Nem hiszem, hogy meg ne bánnád. Rossz dolguk van a szegény kis madaraknak . . . Emberek is, ragadozó madarak is üldözik s bizony sok, amely most vígan csattog, nem éri meg a nyár végét. Ezt szeretnéd?

— Nem éppen . . . nem is úgy értem, hanem hogy így zengni tudnék, elbájolv mindenkit.

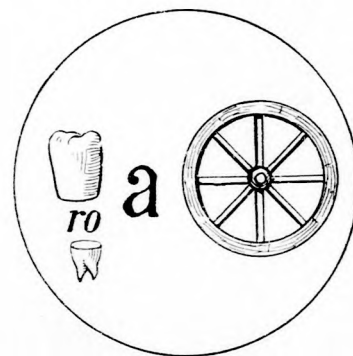
— No, ilyformán magam is irigylem, de nem éppen a szép hangjáért, hanem hogy oly magasra száll, magasabbra társainál. Én is azt szeretném, ha majd egy-

szer valamikor magasra jutnék föl, dicső fénybe, nagy hirnévre, hova más nem könnyen ér fel.

Igy beszélve, hallgatózva s a magasban föltekintve nem is látták, hogy oda ért a nagyapa, a bölcs, kedves, szelid öreg. Hallotta mind, amit beszéltek s nyájas komolysággal szólt:

— Halljátok, de nem értitek, mit hirdetnek e szép hangok a magasból. Arra intenek valóban, hogy e példát kövessétek, s teheti mindenki, ha nem gyalgó önszeretet és hiúság vezeti. Mert lám, ez a kis pacsirta oda fönn a nagy magasban azt sem tudja, hogy valaki látja-e és hallja-e; de mert szíve hálát érez, áldja a Mindenhatót, ki az élet örömeivel őt megajándékozta. Tiszta szívből így magasra szárnyaljon érzelmek is: öröm-hála lakjék benne a sok jóért, melyet nyújt a Gondviselés. Ki így érez, azt is érzí, hogy magasan, tisztább légben szárnyal, mint oly társai, kik irigység, hivalkodás, telhetetlen vágyódások rabjai.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök.”

Görög tündérmesék gyermekek számára, írta **Kingsley Károly**, angoltól fordította **Pulszky Ágost**; hat eredeti könyomatu képpel, diszes kötésben.

A HIVATLAN PAJTÁS.

— Kicsi kaland két képpel. —

MÁR egészen az erdőcske széléig bolyongott el Nettike, de nem igen volt megelégedve a bolyongása eredményével. Alig egynehány vadvirágot szorongatott a kezében, azt sem valami híreset.

— Bizony segíthetnél, Ödönke! Ilyen silány kis bokrétával nem állíthatok be a nagymamához nevenapjára.

Ödönkét nagyon kevésbé hatotta meg a testvére baja. Ott kergetőzött Ficzkóval, a virgoncz kutyájokkal, s ha virág akadt az útjába, meg sem látta; inkább rá taposott, hogysen lehajolt volna érette. A futkosást azonban végre meguntta, mert a nap forrón tüzött, s még korán délután volt; szeretett volna valami más játékba fogni.

— Ugyan hagyd el már azt a virággyűjtést! mondá. Kell is a nagymamának a te bokrétád.

— Ó igen is, kell! Tudom én, hogy szívesen veszi, mert azt látja belőle, hogy gondoltam rá.

— Jól van no! De azért játszhatnánk valami okosabbat. A nagymamához csak este felé megyünk. Tudom is már, mit csináljunk.

— No mit?

— Könnyen hozzá jutsz szép bokrétához is, és közben játszunk Robinsont. Én leszek Robinson, te pedig Péntek.

Nettike nagyot nevetett.

— De hiszen ahhoz sziget kellene! Itt a sík mezőn nem játszhatunk Robinsont.

— Természetesen. Elmegyünk a hattyuszigetre. Tudod, ott tömérdek nefelejts és vízi lilium van.

— Csakhogy oda nem szabad mennünk.

— Ugyan mért ne? Tegnap is ott voltam Jenővel.

— Igen, Jenővel, az más.

— No bizony! Azért, hogy Jenő valamicskével öregebb? Tegnap is magam veztem. Az egész tó csak afféle kis pocsolya.

— Elég mély az... És különben akár milyen... ha nem szabad... hát nem szabad.

— Jól van, hát maradj. Megyek magam s majd viszek én nagymamának olyan bokrétát, hogy te ugyan elbujhatsz a magadéval.

Ez a fenyegetés megtörte Nettike ellenállását. Megindult Ödönnel az erdőcskébe, melynek közepén, jó messzeceken szerény tavacska terül el, benőve bozóttal, a szélein náddal, sással. Az innenső parton csónak volt kikötve. Ebbe szálltak be mind a hárman.

Igen, hárman. Mert Ficzkó is beugrott a csónakba, ámbár senki sem hívta. Sőt nem csak nem hívták, hanem Ödön hangoosan rárivalt:

— Takarodjál haza! Reád nincs szükségünk.

Ficzkó azonban nem mozdult. Alkalmasint ő is barátja volt a ladikázásnak s úgy gondolta, hogy ha elég jó pajtásnak tartják holmi fárasztó kergetőzésben, hát most jusson ki neki a kellemes mulatságból is. Nettike is pártját fogta.

— Hadd legyen velünk. Nem baj, ha jön.

— Dehogy nem! Robinsonnak nem volt kutyája.

Már akár volt, akár nem volt, ezuttal bele kellett törődni, hogy legyen. Mert Ficzkó makaesul megült a csónak tulsó végében és Ödön nem mert vele nagyon küzködni a lenge és könnyen felboruló csónakban.

— No hát maradj, haszontalan jószág!

Ugy veszek, mint ha nem is volnál, te hivatlan tolakodó!

Elő vette az evezőt és hajtotta a csónakot a sziget felé. A kicsike csöndes tavon ez nem volt veszedelmes vállalkozás, a cél sem volt messze; alig pár percz alatt már eljutottak a szigethez. Csak azt nem mérte

... A VIRÁGOT RENDEZTE. (Lásd a 345. lapon.)

ki Ödön jól, hogy hol kell kikötni. A csónak a part közelében egyszerre csak megfogózott a vízi növények indáiban és nem mozdult sem előre, sem hátra.

— Sebaj! Elég közel a part, kiugorhatunk.

Kissé iszapos helyre léptek ugyan ki, de Ödön erre is csak nevetve mondta, hogy

»sebaj!« Még azonban föl sem egyenesedtek az ugrásból, mikor valami egyéb történt, amire már nem mondhatták, hogy »sebaj!« Hatalmas sziszegés, csattogás hangzott a parti bozótból s a következő pillanatban dühös berzenkedéssel termett előttök egy nagy anya-hattyu és vakmerő

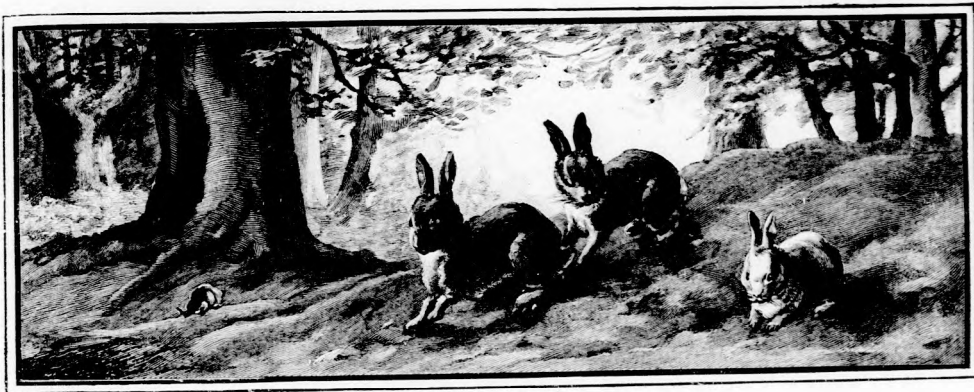
bátorsággal rontott nekik, mert épp a fészke közelében kötöttek ki.

Dühös hattyuval szembe szállni még felnőtt embernek sem tréfa dolog. Ödön és Nettike azt sem tudták rémületökben, mihez fogjanak, a mérges, erős madár mindjárt kiássa a szemöket. Nem is tudom, mi történt volna, ha egyszerre csak elő nem terem... Ficzkó. A bátor eb nem ijedt meg, hanem haragos ugatással és fogait vicsorgatva támadt a hattyura. Meg is futamította vitézül.

Amint elmúlt a veszedelem, Ödön még kedvét találta benne.

— Robinsonnak ilyenforma kalandja nem volt ugyan, de az nem baj... mi új Robinsonok vagyunk. Jól van no, Ficzkó, maradhatsz velünk.

Ficzkó, ha már ott volt, e kegyes engedély nélkül is alkalmasint ott maradt volna. Mivel pedig szerepet a játékban nem kapott, ebbe is bölesen bele nyugodott, lefeküdt egy napos helyre s ott sütkérezve szundikált.

— ITT MEGPIHENÜNK. (Lásd a 347. lapon.)

Nettike legelőször is jókora csomó virágot szedett s egy száraz, törpe fára telepedve rendezgette, (Lásd a képet a 344. lapon.) mialatt Ödön buzgón magyarázta neki, hogyan kell Robinsont játszani. Hozzá is fogtak nem sokára és játszották vigan, míg nem végre azt vették észre, hogy a nap nyugovóra száll.

— Jaj, már el is késtünk! szólt Nettike. Már ott köllene lennünk a nagymamánál.

— Még nem késtünk el. Mindjárt ott leszünk.

Az a mindjárt... no, az egy kicsit hosszúra nyult. Mert amint oda értek, ahol a csónakot hagyták, biz' annak csak a hült helyét találták, maga a csónak mesze benn a tó közepén ringatózott. Mikor kiugrottak belőle, a megkömnyült csónak meglendült és eluszott.

Nettike majd hogy sírva nem fakadt.

— Jaj Istenem! Hogy jutunk haza?

Ödön titokban éppen ugy szepegett, mint Nettike; de még nem akarta elárulni. Hetykén mondá:

— Nagyon jól van. Éppen így kell. Hiszen Robinson és Péntek vagyunk.

Nettikének azonban tökéletesen elmúlt a kedve a Robinson-játektől s akár hogy nem akarta, bizony csak az lett a vége, hogy sirva fakadt. Ödön sem messze járt tőle, de mégis eszébe jutott, hogy az igazi Robinson nem igen pityergett.

— Ne sirj no . . . hiszen majd jön valaki . . . majd kiszabadítanak innen.

Egy kis időre ez megvigasztalta őket. Várták azt a szabadító valakit, de biz' az nem jött. Senki sem jött. Nem volt este senkinek dolga azon a tájon.

Az esti szürkület pedig mind sűrűbb lett s lassacskán Ödönke mind inkább megfélekezett róla, hogy az igazi Robinson mit tett és mit nem tett. Elmúlt minden játékos kedve.

— Az ozsonnától már elkéstünk . . . és talán . . . talán vacsorára sem jutunk haza . . . itt rekedünk éjszakára és talán holnap is . . . és örökre . . . és éhen halunk!

Ijedten, kétségbeesésében még hangsúlyosabban sirt, mint Nettike. Csak Ficzkó feküdt nyugodtan, közel Nettikéhez, aki egy ideig versenyt sirdogált Ödönkével; de azután sohajtva mondá:

— Sirással nem segítünk a bajunkon. Bár csak ne hallgattam volna rád, mikor tudtam, hogy tilos dologra csábítasz! Most már inkább azon törjük a fejünket, hogyan szabaduljunk?

— Minek törjem a fejemet? Nincs rá mód! Uszni nem tudunk, másképp pedig innen ki nem jutunk.

— Uszni? . . . uszni! szólt Nettike fölvidulva. De tud ám Ficzkó.

— Hát aztán? Mit érünk vele?

— Nagyon sokat. Nálad van a nóteszkönyved?

— Nálam.

— Add ide!

Ödön oda adta, Nettike pedig fogta a czeruzát, és a könyv első lapjára nagy betűkkel oda írta:

»A hattyu-szigeten rekedtünk, a csónak eluszottt, segítséget kérünk. Nettike, Ödönke!«

Aztán a virágok össze kötözésére szánt fonállal ügyesen és erősen oda kötözte a könyvecskét a Ficzkó nyakára.

— A nóteszed tönkre ázik, de az nem nagy baj. Ficzkó haza megy, meglátják a nyakán a könyvet és nyomra találnak. No Ficzkó, be a vízbe, menj haza! Mars! Haza!

Ficzkó eleinte nem értette a dolgot és nem volt kedve megfürdeni. De nem kérdezték: bedobták a vízbe, fenyegették s Ficzkó látván, hogy a szigetre nem eresztik vissza, a tulsó partnak fordult, kiuszott és csakhamar eltűnt. Semmi kétség, hogy haza ment.

Nettike nem csalódott számításában. Alig telt bele fél óra, már jött a segítség. Vacsorára otthon voltak. Büntetésnek betudta a mama a nagy ijedtséget, meg azt, hogy a nagymama névnapi pompás ozsonnájától ugyis elestek.

— És szerencsétek, hogy Ficzkó hirt hozott, mert különben ott töltöttétek volna az éjszakát. Kereshettünk volna ugyan, de arra aligha gondolt volna valaki, hogy ott legyetek a szigeten. Az mentett meg, hogy Ficzkó veletek volt és Nettike föl tudta használni.

Ödönke megölelte a még akkor is lucskos Ficzkót.

— Kedves, derék kutyuskám! És én még bántottalak, mikor elkisértél! De ne félj! A hűséges pajtást, ha még olyan szerény is, soha sem fogom hivatlan társnak tekinteni játékaiban ezen tul.

HETYSKE NYUSZI.

— Állatmese. —

(Képpel a 345. lapon.)

NAGYOKAT szökkenve iparkodott az öreg Tapsifüles az erdő felé. Lépést tartott vele a felesége, utánok pedig a fiok futott, Nyuszi, aki ha akart, már éppen olyan jól tudott szaladni, mint az öregek.

Most azonban nem igen akart és durczásan kiáltá:

— Ugyan meddig futunk még? És miért futunk, mikor senki sem üldöz?

— Csak utánam! szólt hátra Tapsifüles. Senki sem bánta még meg, ha óvatos volt.

— De én már fáradt vagyok!

— Dehogy vagy! Csak makrancoskodol, mert nem lakhattál jól a káposztás földön. Majd megpihenünk, ha olyan helyre érünk, ahol bátorságban lesziünk.

Beérték az erdőbe s a szélén egy kis domb mögött Tapsifüles megállapodott.

— Itt néhány perczig pihenünk, (Lásd a képet a 345. lapon.) de aztán még odább kell mennünk, az erdőn tuli rétre. Odáig már a vadászkutya elveszti a nyomunkat az erdő sűrűjében.

Nyuszi azonban egész kényelmesen leheveredett.

— Én ugyan nem megyek tovább egy tapodtad sem. Idáig is kár volt futnunk, mikor nem is bizonyos, vajjon a vadászkutya nyomunkra talál-e?

— Nem bizonyos, de lehetséges.

— No bizony! Hát akkor is fussunk, mikor azt sem tudjuk, van-e mi elől? Így aztán nem esoda, ha még a leghitványabb veréb is csufol, hogy ilyen meg amolyan gyáva népség vagyunk. Megmutatom, hogy nem igaz.

— Oktondi vagy, Nyuszi fiam. Szaporán induljunk! A távolból mint ha eb-csaholást hallanék.

Megindultak az öregek, de Nyuszi nem mozdult.

— Csak azért is maradok! Majd nevetem az öregeket! Megmutatom, hogy nem félek... Jaj, mi... mi az?

Biz' az nem volt más, mint a vadász-eb, mely a dombocska tetejére ért. Nyuszi ugy elfelejtette hetyke gondolatait, mint ha soha sem is jártak volna fejében; de annál gyorsabban ellillant. Csak hogy a vadász-eb sem volt rest, utána iramodott és pillanatról-pillanatra közelebb ért. Ezenközben mély és széles vizmosásos árokhoz jutottak.

— Ha ezen átugrom, talán megmenekülök.

At is ugrott, míg a vadász-eb lehempergett az árokba. De Nyuszi épp amint ugrott, hirtelen valami nagy fájdalmat érzett. Ijedtében akkor nem is gondolt vele, csak mikor már messzire futott, s az erdőn tuli réten bátorságban volt az öregeknél, akkor vette észre, hogy a vadász-eb annyira mégis elérte, hogy leharaphatta Nyuszinak a kurta kicsi farkinczáját. Mindjárt látta a bajt az öreg Tapsifüles is.

— Hová tetted a farkinczádát? kérdé.

Már itt hiába volt minden csürés-csavarrás, meg köllött vallani az igazat.

— Örülj, hogy csak ennyivel lakoltál, szólt az öreg Tapsifüles. Gondolom, most majd csak elhiszed, hogy erőtlen ifjui hetykeség nem ér föl az öregek tapasztalt bölcseségével.

MEGKÉSETTBUZGÓSÁG.

— Apróka történet az apróknak. —

(Képpel.)

— NEM jól van az így! szólt Minka.

— De nagyon is rosszul van, bizonyítá Ninka.

— A kisasszony egészen eltévesztette a dolgot! mondá határozottan Tinka.

— Persze hogy el! Mikor olyan gyönyörű idő van, akkor ide benn legyünk és ezt a borzasztó nehéz leczkét végezzük!

— Hátha rosszul értettük?

— Ó dehogy! Azt mondta: »Végezzétek el a leczkéteket, s ha elkészültetek, jelentsétek. Aztán játszhattok озsonnág.«

Pedig sokkal jobb volna, ha előbb játszanánk, míg idő van озsonnág.

— Természetesen! Nekem mindjárt jobb kedvem is volna a dologhoz. Bizonyosan tudom.

— Nekem is. A kisasszony okvetlenül tévedett... ő is így akarta.

— Gondolod? Magam is úgy hiszem.

— Én meg bizonyosra veszem.

— Akkor hát menjünk. Ha jól kifutkostuk magunkat, még jól fog esni a csöndes pihenés és tanulgatás.

— Világos! Bizony furcsa volna, ha a kisasszony ezt nem tudná.

— No de mi jól tudjuk.

Ezalatt már künn is voltak a nagykertben. Még korán délután volt, a nap forrón sütött, de a kicsinyek ezt nem bánták. Futkostak, kergetőztek, pillangót üztek s jó másfél óra multával csak azért hagyták abba, mert már egészen kimelegedtek, alig lihegték.

— No, most már talán bemehetnénk szolt Minka.

— Nem bánom, már nagyon melegem van, mondá Ninka.

— Én is elfáradtam. Jól fog esni a pihenés. Most aztán buzgón tanulunk ám.

Bementek, elővették a palatáblát, melyre a leczkék föl volt írva.

— Juj! Borzasztó! szolt Minka. Csupa új betűket köll leírnem... és mennyt,

milyen nehezeket! Ez... ez... gondolom K... ez meg... L...

— Nekem meg új számokat... Ni... az 5-ös... milyen nehéz!... sohajtott Ninka. Ez meg a 6-os... jaj, be nehéz!

— Én meg betűket is kaptam, számokat is! busult Tinka.

A fáradtságtól, fölhevüléstől pihegve bámultak azokra a rettentően nehéz betűkre, számokra. És minél tovább nézték, azok a gonosz betűk és számok annál kacskaringósabbaknak látszottak... egymásba fogóztak... táncoltak... az a

kis tábla pedig olyan, de olyan nagyon nehéz lett... annyira, hogy Minka le is ejtette a földre, Ninka lefektette az ölébe, Tinka pedig ráhajtotta a fejét, mert ezt is nagyon nehezek érezte.

Mi tagadás benne?... biz' ők szépecskén elaludtak.

Meddig szundikáltak, nem tudom: ők maguk sem tudták. Csak az a kisasszony, az az ármányos

kisasszony alig ha nem tudta, mert az ablakból akkor is nézte őket, mikor a kertben futkostak, most meg többször benyitotta halkán az ajtót. De nem zavarta őket buzgóságukban.

Zavarta azonban valami más. Egyszerre csak jól ismert kellemes hangok hallatszottak a szomszéd szobából: csészék, kanalak csörömpölése. De már erre fölébredtek.

— Már озsonnálnak! Siessünk! Mama nem szereti, ha várakoztatjuk.

Jaj, ó! Milyen meglepetés! Most az egyszer éppenséggel nem várta őket a mama, terítve sem volt számukra.

... SZÉPECSKÉN ELALUDTAK.

— Azt mondta a kisasszony, hogy még nem mutattátok be neki a végzett leczkét. Előbb azzal jőjjetek rendbe, azután következik az ozsonna.

Szörnyűség! Borzasztó! Hiszen... hiszen az eltart estig... akkorra rég elmulik az ozsonna ideje. Elesnek a jó kávécskától...

Biz' az csakugyan úgy történt. Éhesen, busan végezték a dolgukat s jó szerencse, hogy vacsora idejére elkészültek.

— Nem jól volt! sohajták lefekvéskor. Talán mégis a kisasszonynak volt igaz... első a nehéz munka, aztán jön a vig mulatság.

A CSODA-SZER.

— Kicsi beszélyke. —

AZON a napon, amelyen ez a kis eset megesett, Rózsikának és Iluskának az ábrázatja reggeltől estig szakasztott olyan volt, mint oda künn az ég-boltozaté. Az pedig éppen ezen a napon nagyon különféle változott.

Reggel mosolygósan kelt föl a nap és a két testvér is vidáman kelt ki ágyából. Még költögetni sem kellett őket, ami máskor bizony megtörtént. Pedig még messze volt az a kellemes óra, amelynek oly nagyon örültek már előre, mert hiszen Kláríka csak délutánra hívta meg őket. De hát Kláríkáéknál mindig olyan pompásan mulatnak, hogy előre is érdemes örülni. Künn laknak a ligetben, gyönyörű kertjük van, sok virág, czicza, kutya, madárka, nyulacska, hinta, nyerges csacsi... végig sem lehet azt egy délután mind élvezni, ami ott kínálkozik.

— És milyen szép időnk lesz! örvendezett Rózsika.

— Csak készüljünk el jól a leczkénkkel, hogy a kisasszonynak semmi kifogása se lehessen, mondá Iluska.

Éppen amint az asztalnál irogatva így beszélgettek, hirtelen elsötétült a szoba.

— Mi ez? Mi van az ablak előtt?

Az ablak előtt, mindjárt láthatták, semmi sem volt; de amint kinéztek, ijedten látták, hogy fönn az égen van valami, még pedig nagy, sötét felhő.

— Jaj te, Iluska! Csak nem fog talán esni?

— Talán csak nem... nyáron hamar beborul... délutánig még bizonyosan elhúzódik... Nézd, amarra egészen tiszta az ég.

Csakugyan látszott még egy kis tiszta kék folt is az égen, de mindinkább kisebbedett. És azon módon borult el a két lányka arca is. Még biztatták ugyan egymást, de mindinkább esökkenő reménységgel. És ó!... igazuk is volt. Mert mire az ebéd-től fölkeltek, kívül megeredt az eső és bizony-bizony oda benn a szobában Rózsikának és Iluskának a könyvei is versenyt potyogtak a záporral.

Még egy kétségbe esett kísérletet tettek.

— Mamácska, hátha mégis elmehetnénk? Hiszen van jó nagy ernyőnk, nem ázunk meg... egy kis eső nem a világ.

— Ugyan hova gondoltok? Ilyen csuf időben senki sem vár vendéget, de meg is volt állapítva, hogy csak szép időben sétáltak ki Kláríkához. Most már vége, az eső nem szűnik. Játszogatatok el itthon.

De a két leány nem talált semmiféle játékot, amivel szórakozni tudott volna. Vagyis igazabban szólva: nem is keresték; csak üldögéltek, ügylegtek a szobájokban nagy kedvetlenül és unatkoztak szörnyen. Közben pedig duzzogtak nagyon az eső és egy kicsit a mama miatt is.

— Elereszthetett volna... Kláríka is bizonyosan unatkozik és boszankodik, együtt mégis csak jobban eltöltenék az időt.

— Természetesen! Mit csinálunk most estig? Megöl az unalom!

— Szörnyűség! Szörnyűség!

A mama egy izben benézett hozzájuk.

— Mért nem játszatok valamit? kérdé.

— Van is most már kedvünk valamihhez! Annyira örültünk ennek a mai délutánnak, olyan szép terveket csináltunk, hogy minden egyébtől elmúlt a kedvünk.

— No's: lehet az időt egyébbel is eltölteni. Emlékezzetek csak rá, mit magyaráztam éppen tegnap?

Persze, majd még azzal is rontják magukat, hogy erőltessék az eszöket, valjon mit is magyarázott a mama! Nem lehetett az valami víg dolog, különben nem felejtették volna el. Nincs is most egyébre kedvök, csak mérgeződésre.

Amde a legesőkönnyösebb mérgeződéssel is betelik az ember végtére. Csak hogy, ha már nem is mérgelődtek, annál halálosabban unatkoztak.

— Nézzük meg, mit csinál a mama ilyen förtelmes napon. Bizonyosan ő is unatkozik.

Nem, a mama nem unatkozott. A szakácsnéval épp azon tanakodott, mi volna legjobb valami »kis betegnek«. Aztán az éléskamrába mentek, előszedték ezt is, azt is és a szakácsné készséggel mondogatta, hogy tudja ő, mi kell a betegnek, jól megfőzi.

— Ki az a beteg? kérde Rózsika.

— Az a szegény kis Mariska ... talán ismeritek.

Hogy ne? Ugyan-abban a házban a hátsó udvarban lakott egy szegény munkás család, annak a leánya volt a kis Mariska.

— Most hallottam, hogy nagyon beteg szegényke, küldök a számára valamit, szolt a mama. Ti pedig kereshetnétek a játékszereitek közt holmi ócska darabot, amely nektek már nem kell. Annak a szegény kicsikének nagy örömet okozna, ezzel is könnyebben viselné a betegséget.

Rózsika és Iluska jószívű leányok voltak s készséggel hajoltak a mama intésére. Mindjárt elő is vették játékszereiket, hogy mit adhatnának oda ... de arra a kellemetlen fölfedezésre jutottak, hogy nem igen találhatnak Mariskának valót. Az egyik játékszert nagyon is új és szép volt, a másik nem ágyban fekvőnek való.

Végre mégis találtak egy ócska bábut, melyet már rég félre dobtak.

— Ez ... ez jó volna, csak hogy semmi ruháskája sincs. Így pőrén pedig nem küldhetjük.

— Persze hogy nem. De hát ha gyorsan varrnánk neki ruháskát? Van hozzá valónk elég.

— Igaz! Hamar, fogjunk hozzá, hogy még ma megkapja.

Iziben neki fogtak, mértek, szabtak, tűzdeltek, varrtak s a szobájok valóságos szabóműhelynek látszott. Ugy siettek, bogy szinte bele melegedtek s mikor az ozsonna ideje megjött, alig néhány perczet szenteltek a jó kávénak, aztán siettek vissza a műhelybe. Mert hát biz' ők a szabó mesterségben még nem voltak egészen tökéletesek, minduntalan föl kellett fejteni amit varrtak és így lassan haladt a munka. De mégis haladt.

— Jaj, csak még ne estelednék ... hogy elkészülhessünk!

Esik-e, nem esik-e még az eső: azt nem nézték. Csak annak örültek, hogy bár az este közeledik, világosabb van, mint délben ... persze, mert az eső megszűnt, a nap újra kisütött. Már jóformán elkészültek a munkával, midőn a mama ismét benyitott hozzájuk.

— No's? Ti az egész délutánt unatkozva és mérgelődve töltitek? kérde.

— Ó dehogy, mamácska! felelé Rózsika vidáman. Eszünk ágában sincs. Nem értünk rá. Szorgos munkában voltunk.

— Nézd, kedves mama, a kis Mariska számára dolgoztunk, ugy-e csinos? Ugy örülök, hogy elkészültünk vele.

— Lám, lám! Tehát nem ölt meg az unalom? Elfelejtettétek a boszankodást és nem volt hosszú a nap?

— Sőt féltünk, hogy nagyon rövid lesz. És most már emlékszünk mamácska arra is, amit tegnap mondtál: hogy sohasem unatkozik az, aki hasznosan tud foglalkozni. Igaz! Most már tudjuk, ez igazán csodaszor!

Künn derülten bucsuzott a lenyugvó nap ... s Rózsika és Iluska is vidáman a mentek a szépen felöltöztetett Viczával abba a szegényes lakásba, hogy örömet vigyenek a beteg kis Mariskának.

KÖZÖS JÁTÉK.

— A »Kis Lap« 65-dik színes műmelléklete. —

— MÁR bábuztam, már labdáztam, futkostam is eleget; cziczuskámmal is játszotam, fíradt vagyok, mit tegyek? Unatkozni nem szeretnék; mibe fogjunk?... szólj czicza!

A kis czicza szólni ugyan nem szólt, de abban nyilván egyet értett Veronkával, hogy unatkozni ő sem szeretett; ha nem mondta is, bizonyosan gondolta:

— Játékos kis czicza vagyok, mindig játszani akarok; de rád bízom, mi legyen... több eszed van, mint nekem.

Ezt Veronka is hitte magáról és nem hiába, mert mihamar kifundálta az új játékot.

— Megvan már a multságom! Pihenek és mégis játszom. Meglásd cziczus, milyen szép lesz a szappan-buborék!

Hamar előhozta a hozzávalót. A kis czicza elégedetten szemlélte, mert biz' a kis torkos a szappanleves tálaeska láttára azt hitte, hogy tejeeske van benne.

— Már egyszer megozsonnáltunk, de nem baj, ha repetálunk.

Persze csalódott és azután nagyot bámult. Veronka úgy tett, mint ha vékony csövecskén szívná a tálaeska tartalmát. De egyszerre csak, ni!... gyönyörű golyóeska jelent meg a csövecske végében, fölszállt és százféle színben csillogott a napsugárban, aztán lassan-lassan lefelé ereszkedett. Tetszett a cziczának nagyon.

— Nagyon szép! Talán madárka?... nem, nem az, hisz nincsen szárnya... no, majd mindjárt megtudom... lefelé száll... megfogom.

Nagyot ugrott, meg is fogta, de hát milyen fura csoda! Hogy megfogta, hát azt látja: semmi sincsen a karmába. Eltűnt, elröpült, egészen megsemmisült. No ez tiszta boszorkányság, de csak annál jobb multság.

Veronka nagyokat nevet, hogy a czicza mint igyekszik elkapni a buborékot és

mint bámul eltűnésén. Végül azonban a kis czicza ravasz eselre gondol:

— Megvárom, hogy szálljon le s a fogammal kapom be.

Le is szállt egy nagy golyó s a czicza — a kis golyó! — bele harap a prédába s kap... szappan-lét az orrába. A buborék szélllyel fröccsent, a cziczuska nagyot prüszszent s nagy-duzzogva félre áll; látszik, hogy apprehendál.

— En nem játszom! De nem ám! Tovább ne számíts reám! Az ilyen szappan-golyó kis leánynak lehet jó, de cziczának nem való!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 20-dik számában közölt karikarejtvény megfejtése:

Atlanti. — Vörös. — Duna. — Gellért.

Helyesen fejtették meg: Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Robicsék Béla, Weldin Oszkár és Sándor, Koritschoner Margit, Mérey Ágosta, Szelke Hajnalka és Józsi, Sigray Béla, Pali és Pista, Patterson Margit és Orsolya, Ländler Karolina és Ilonka, Bogisich Imre, Pessl Lipót József, Herzog Miksa, Mandel Ibolyka és Mihály, Nékám István és Ervin, Gál Amália és Márta, Rakita Béla, Schwarz Frigyes, Radisics Elemér, Lévai Ilonka és Irénke, Okolicsányi Maresa, Polgár Lajos, Müller Mariska, Frankl V. Frigyes, Pecz Irén és Gyula, Megyery Erzsike, Weisz Angela, Fischl Izabella, Várady Bözsike, Kiss Erzsi, Fuchs Alice, Edith, Alma és Ernő, Fleischmann testvérek, Ránzai Ármín, Gyémánt Ilona, Nátafalussy Béla, Mandek Ilonka, Hagymássy Lajos, legifj. Kulín Imre, Áchim Mariska, Busay Gizike és Irénke, Kövesy Rudi, Wamoscher Lujza, Nyilassy Andor, Berczelly Yerta, Kaufmann Alfréd, Niessner Ella, Blanka és Ali, Haupt-Stummer Gertrud, Bettina és Leo, Andreánszky István, Schwarcz Lenke, Ember Pista, Hunfalvy Lívia, Madarassy Gáborka, Flamm Erzsike, Visy Masi, Imre Ilonka és László, Grubits Maresa, Ledniczky Erzsébet, Bónis Berta, Piller Géza, Horváth Valéria, Straširibka Modesta, Demjén Pista, Saláth Ilonka és Áchim Gizike, Schlesinger Malvina és Ella, Havas Margit, Scheer Anna, Lányi Rózika, Záborszky Dezső, Czinder Lajoska, Fajzi József, Bachrach Lívia, Berkes Irén és Ilona, Przybilla Jenő, Kulpin Róza és Vilmuska, Csizék Ilona, Pollák Irén, Margitka és Béla, Veér Dodo, Roth Adél, Deutsch Ármín, Taub Ilonka,

Ádámffy Elek, Kohn Ilonka és Ferkó, Neuhold Elza, Steinhübel Ödön, Engel Tibor, Mérhay Emi és Ilon, Taxner Béla, Somogyi Margit, Littauer Ilonka, Lányi Viola, Mela és Tódor, Felsenburg Margit, Angyal Irma, Pálffy Nelli, Lichtmann Erzsé és Imre, Eibenschütz Aranka, Lázár Béla, Krammer Erzsike és Boriska, Löbl Paula, Demeter Tibor, Demetrovits Alizka, Dénes Zsófia, Vallas Ilonka és Irénke, Spitzer Flora, Szabó Margit, Flesch Károly, Katrenyák Mariska, Göttl Jenő és Sándor, Jamniczky Mária, Sófaly Anna, Szemők Katicza és Maricza, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Thassy Kristóf, Deutsch Hedí, Ferenczy Erzsike, Steinér Jankó, Robitsek Edith és Anna, Bolyó Pálma és Károly, Ordódy Irén és László, Kreibik Sándor és Gálosy Zoltán, Gonda Lajos, Tóth Lajos, Taubner Margit, Wagner Irénke és Évike, Lányi István és Rudolf. (Rezső nem név. A Rudolf igazi magyar neve Radó. Rész (és nem Rezső) Erasmust jelent. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek: *Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Budapesten*. kiknek a jutalom-könyvet (*Tannenbürgi Róza*, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donátsy Ferencz*, hat színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLVIII. köt. 19-dik számában közölt rejtély megfejtését még beküldték: Hollaky Leo, Andreánszky István (hiányosan), Ember Pista (hiányosan), Horn Emil, Vallas Ilonka és Irénke, Jasztrabszky-Lónyay Sándor (saját írásodat kívánom látni! *F. b.*), Nagy Ilonka.

GYÁSZ.

Még röviddel ezelőtt olvastam magá-
írta sorait, s most az a kis kéz, mely
oly hűséggel írta azokat a sorokat, hideg
és merev.

VERÉDY ILONA

kedves kis olvasó-társatok: szerető
szüleinek, testvéreinek mély fájdalomra,
a virágok havában, május 22-én 10
évvel, Kis-Tétényben hunyt el.

Forró részvétünk koszoruját tesszük
le az elköltözött áldott gyermek korai
sírjára. F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Koresmárosné.“ Csak nem gondolja komolyan, hogy az ilyen duhajkodó dal a »Kis Lap«-ba való? — **Demeter Tibor.** Már alig ha úgy nincs, hogy a Királyhágón túl másképp károg a varju mint innen rajta. Hiszen ez olyan különös madár, hogy még felekezetet is vall: az egyik kálomista, a másik pápista. — **Bolyó testvérek.** Az egy régi, ismeretes tréfa. — **Kreibik Sándor.** Küldj be mintát: milyennek is gondolod azt az összerakó rejtvényt? Annak a nyomán azután teszek kísérletet. — **Steiner Jankó.** A szerkesztésében nincs hiba, csak a tárgya kevés. Nem egy keresztnevet, hanem valamely ismert vers első sorát vagy jelmondatot kell választanod. — **Ferentzy testv.** Az úgy volt értve, hogy a »Kis Lap« olvasóit nem érdekli az időjárásról közölt tudósítás. Tudom, hogy a hirt nekem magamnak szántad: de magamra nézve, mint gyermek-lap szerkesztője, szintén nem tartom elég érdekes közleménynek, mert ha ilyesmikre válaszolok, csak fontosabb dolgok elől fogom el a tért. — **Eibenschütz Aranka.** Megilletődéssel néztem rajzos leveleden fölűntetését a strassburgi kiállításnak. Amin megilletődtem, az, hogy amidőn utójára jártam mostani lakó-helyeden: annak a magas műnsternek tornyából francia városra pillantottam alá. — **Patterson testv.** Már közelebb kerül olvasás alá. Addig is az angol eredeti szerzőjének nevét tudásátok velem. — **L. (Z.) Miklós.** Az olvashatatlan név-alírás fényűzését csak jeles ember engedheti meg magának, akinek nevét a karczintásból is ki lehet találni. Magáról a művecskéről jövő alkalommal. — **Flamm Erzsike.** Aminek politikai színezete van, az a »Kis Lap«-ból ki van zárva. — **Oszkár bácsi.** Rajzra derítjük. A többi el van intézve, ha a címet bejelenti. — **Seethal Elma.** Még ebben az évben. Minek irnám meg neked külön, mi lesz az új pályázat? . . . mikor azt a »Kis Lap« összes olvasóinak egyszerre adom tudtára. — **Roth Adolf.** Hogy mikor kapsz mesés-könyvet? Akkor, amikor nyersz vagy amikor a könyves boltban veszel. — **Lányi Rózika.** Külön azt az elbeszélést a kiadó-hivatal meg nem küldheti. Jelöld meg a kötetet, amelyben megjelent s a rendes ár mellett megkapod a kiadó-hivatalrétén. — **Augustin testv.** Örülök az örömtőknek. Az év folytán ismét küldhetnétek valami olyast. A másikra nézve: még ebben az esztendőben. — **Deutsch Hedí.** Mivel kitűnő osztályozással az idén is kiérdemelted: ezentúl is járni fog neked a »Kis Lap.« — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **díszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.